

Sygn. akt V CSK 526/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa J. P.
przeciwko T. [...] S.A. w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek uczestnika postępowania o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawcy J. P. od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 23 kwietnia 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Autor skargi kasacyjnej wniesionej w sprawie powołał się na przesłanki uregulowane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, a także uzasadnienie podstaw skargi są zbliżone do sformułowanych w sprawie o sygn. akt V CSK 439/14, w której wyjaśniono już szczegółowo przyczyny odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania. Stanowisko Sądu Najwyższego co do przyczyn odmowy przyjęcia do rozpoznania tej zbliżonej skargi nie uległo zmianie, nie ma więc potrzeby powtarzania tych wyjaśnień w każdej kolejnej sprawie.

W niniejszej sprawie argumentacja przemawiająca za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania została rozszerzona jedynie o potrzebę wykładni art.

336 k.c., co w szczególności dotyczy zamiaru władania rzeczą dla siebie, gdy chodzi o prawo, które nie istniało w dacie rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia. Wykładnia ma też dotyczyć kwestii możliwości przypisania przedsiębiorstwu państwowemu woli posiadania samoistnego na swoją rzecz przed 1989 r. Przedstawiona przez skarżącego argumentacja zawarta w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o istnieniu podnoszonych przez niego wątpliwości. Trzeba zwrócić uwagę, że problemy te były przedmiotem wielu rozstrzygnięć Sądu Najwyższego i jako niebudzące wątpliwości interpretacyjnych nie wymagają dalszych rozważań (por. m. in.: wyrok SN z dnia 25 kwietnia 2014 r., sygn. akt II CSK 433/13, niepubl., postanowienie SN z dnia 20 września 2013 r., sygn. akt II CSK 10/13, niepubl., postanowienie SN z dnia 28 kwietnia 2010 r., sygn. akt III CSK 211/09, niepubl., postanowienie SN z dnia 11 lutego 2010 r., sygn. akt I CSK 181/09, niepubl., postanowienie SN z dnia 5 czerwca 2009 r., sygn. akt I CSK 392/08, niepubl., postanowienie SN z dnia 17 grudnia 2008 r., sygn. akt I CSK 171/08, OSNC 2010, nr 1, poz. 15, Biuletyn SN 2009, nr 4, s. 15, wyrok SN z dnia 31 maja 2006 r., sygn. akt IV CSK 149/05, niepubl., wyrok SN z dnia 8 czerwca 2005 r., sygn. akt V CK 680/04, niepubl.).

Wobec powyższego i w braku innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Odnosząc się do wniosku uczestniczki T. [...] S.A. z siedzibą w K. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, należy zauważyć, że zgodnie z art. 132 § 1 k.p.c. w toku sprawy pełnomocnicy profesjonalni doręczają sobie nawzajem bezpośrednio odpisy pism procesowych z załącznikami, a do pisma procesowego wniesionego do sądu dołącza się dowód doręczenia drugiej stronie odpisu albo dowód jego wysłania przesyłką poleconą. Pisma, do których nie dołączono dowodu doręczenia albo dowodu wysłania przesyłką poleconą, podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku. Zasada ta dotyczy również odpowiedzi na skargę kasacyjną. Uczestniczka tego obowiązku nie spełniła, wspomniała jedynie o dowodzie wysłania, ale nie załączyła go do odpowiedzi na skargę kasacyjną, co powinno skutkować zwrotem odpowiedzi. Skutkuje to również tym, że wniosek o zasądzenie kosztów postępowania nie może zostać uwzględniony.

[1.0]